

Sygn. akt IV CZ 103/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa L. B.

przeciwko W. Spółce Akcyjnej w G.

o ochronę praw autorskich, dóbr osobistych oraz o zakazanie czynów
nieuczciwej konkurencji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 stycznia 2014 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 lutego 2013 r.,

1) oddala zażalenie;

**2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie od powoda zwrotu
kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 lutego 2013 r. odrzucono apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 17 lipca 2012 r. w zakresie rozstrzygnięcia o żądaniach z tytułu ochrony dóbr osobistych oraz w zakresie rozstrzygnięcia o żądaniach z tytułu czynów nieuczciwej konkurencji.

Sąd drugiej instancji ustalił, że wyrokiem z dnia 17 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w G. w sprawie z powództwa L. B. przeciwko „W.” Spółce Akcyjnej o ochronę praw autorskich, dóbr osobistych oraz o zakazanie czynów nieuczciwej konkurencji oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu. W dniu 26 listopada 2012 r. w imieniu powoda apelację od wyżej wymienionego wyroku wniósł reprezentujący go pełnomocnik – radca prawny R. K., zaskarżając wyrok w całości i domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie powództwa, ewentualnie wnosząc o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Od apelacji uiszczono opłatę stałą w wysokości 600 zł ze wskazaniem, że opłata ta dotyczy „wpisu z tytułu pozwu o ochronę praw osobistych autorskich”. W tym stanie rzeczy, Sąd drugiej instancji uznał, iż apelacja powoda w części odnoszącej się do rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w zakresie roszczeń z tytułu ochrony dóbr osobistych oraz z tytułu zakazania czynów nieuczciwej konkurencji, jako wniesiona przez profesjonalnego pełnomocnika powoda i nieopłacona opłatą stałą w kwocie 600 zł i opłatą stosunkową w kwocie 38.600 zł, w sprawie wniesionej w dniu 29 grudnia 2006 r., a więc w czasie obowiązywania art. 130² § 3 k.p.c., podlegała odrzuceniu na podstawie art. 373 w zw. z art. 130² § 3 k.p.c. i art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571). Pełnomocnik powoda w apelacji określił, że opłata 600 zł, którą uiścił przy wniesieniu apelacji dotyczyła „wpisu stałego 600 zł z tytułu pozwu o ochronę praw osobistych autorskich”. Tym samym Sąd przyjął, że sprecyzowany został zakres przedmiotowy apelacji, od której strona powodowa uiściła należną opłatę. Z tej przyczyny Sąd uznał za zbędne zobowiązanie strony powodowej do wskazania, od której części roszczenia uiszczono opłatę od apelacji.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód, zarzucając naruszenie art. 373 w zw. z art. 130² § 3 k.p.c. i art. 26 ust. 1 pkt 3, 4 i 6 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm., dalej: „u.k.s.c.”), wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że powód powinien był uiścić opłatę stosunkową w wysokości 5% od swej apelacji w zakresie odnoszącym się do rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji o roszczeniach opartych o przepisy ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn. tekst: Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.), jak również, iż miał obowiązek uiścić dwie opłaty stałe w wysokości 600 zł od apelacji w zakresie kwestionującym rozstrzygnięcia dotyczące żądania ochrony dóbr osobistych oraz ochrony praw osobistych autorskich. Roszczenie o zakazanie niedozwolonych działań, przewidziane w art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i roszczenie o złożenie stosownego oświadczenia, przewidziane w art. 18 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, są roszczeniami majątkowymi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2007 r., III CZ 12/07, OSNC 2008, nr 2, poz. 26 i z dnia 17 października 2008 r., I CSK 128/08, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 r., V CSK 71/09, niepubl.), wobec czego należy się od apelacji kwestionującej rozstrzygnięcie dotyczące tych roszczeń opłata stosunkowa obliczona na podstawie art. 13 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 2 i 1 u.k.s.c. Obowiązek uiszczenia odrębnych stałych opłat od apelacji w części dotyczącej rozstrzygnięć dotyczących żądań niemajątkowych obejmujących ochronę dóbr osobistych i osobistych praw autorskich wynikał odpowiednio z art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4 w zw. z art. 18 ust. 2 i 1 u.k.s.c. Każde z wymienionych wyżej żądań o charakterze majątkowym i niemajątkowym oparte było na różnej podstawie prawnej i uzasadniało uiszczenie odrębnej opłaty. Kumulacja różnych żądań w jednym pozwie nie eliminowała konieczności uiszczenia odrębnych opłat od każdego z nich zarówno na etapie inicjowania postępowania sądowego, jak również od apelacji wniesionej od wyroku rozstrzygającego o tych żądaniach. Odmierna zasada nie wynika z powołanych w zażaleniu przepisów zawartych w art. 26 ust. 1 pkt 3, 4 i 6

u.k.s.c. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności wniesionego zażalenia pozostaje podniesiona w zażaleniu okoliczność, że na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji zostały uiszczone niższe niż należne, według wyżej wskazanych przepisów, opłaty. Z tych względów Sąd Apelacyjny zasadnie odrzucił apelację w części, od której nie zostały uiszczone należne opłaty w chwili wniesienia apelacji przez zawodowego pełnomocnika reprezentującego powoda. Należy mieć bowiem na uwadze, że ustawodawca uchylając art. 130² § 3 k.p.c. – przewidujący odrzucenie nienależycie opłaconych środków odwoławczych wniesionych przez zawodowego pełnomocnika strony bez wezwania do uzupełnienia opłaty – przyjął w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, że znowelizowane tą ustawą przepisy mają zastosowanie do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie (1 lipca 2009 r.). Oznacza to, że do postępowań wszczętych wcześniej ma nadal zastosowanie uchylony art. 130² § 3 k.p.c. W konsekwencji środki odwoławcze wnoszone przez zawodowych pełnomocników stron od orzeczeń sądów pierwszej instancji podlegają odrzuceniu bez wzywania do uzupełnienia braków (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 sierpnia 2011 r., II UZ 30/11, niepubl., z dnia 28 października 2009 r., II PZ 16/09, niepubl. oraz z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UZ 4/11, niepubl.).

Z tych przyczyn zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. Wobec tego, że odpowiedź pozwanej na zażalenie została zwrócona, a ponowne złożenie pisma procesowego tak zatytułowanego nastąpiło już po terminie przewidzianym w art. 372 w zw. z art. 397 § 2, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., oddalono zawarty w nim wniosek o zwrot kosztów postępowania zażaleniowego.